

Paul Gees

Sinds 1980 onderzoekt Paul Gees in zijn werk de relatie natuur-cultuur.

Meer specifiek wordt dit onderzoek verbonden met de architectuur. Hierbij wordt architectuur begrepen als de verreikende transformatie en interpretatie van de natuur. Het streven naar essentie en vanzelfsprekendheid, eerlijkheid en leesbaarheid, helderheid en eenvoud vormen een vooropgezette benaderingswijze.

Met minimale, maar doelgerichte ingrepen en constructies, zin voor ordening en nuancering, probeert hij dat domein te bespelen waar gevoel en intellect elkaar raken en tot evenwicht komen. Zowel de structurele aspecten van de ruimte in het algemeen als die van de concrete ruimte in het bijzonder worden aanleiding of uitdaging tot installatie of het vormgeven van autonome sculpturen.

Door eenvoudige maar intrinsieke ingrepen op diverse materialen worden deze a.h.w. energetisch geladen. Deze energie kan begrepen worden als de overdracht van de schier onuitputtelijke kracht van de natuur op de materie. Meer specifiek worden binnen het werk de materialen van de sculptuur getransformeerd vanuit hun structurele en fysische kwaliteiten. Staal krijgt een constructieve en ruimte-omschrijvende betekenis, hout vormt een natuurlijke en dynamische component, steen vertegenwoordigt zowel gewicht als het inhoudelijk onberekenbare.

Uit de confrontatie tussen en de bewerkingen op deze in wezen traditionele materialen hout, steen, staal en lood ontstaan spanningsvolle tegenstellingen die elkaar lijken op te heffen in een precair evenwicht.

Deze spanning is reëel en verwerkt het thematisch omgaan met de zwaartekracht als basis voor de opbouw en de expressie van de sculptuur. De tektonische activiteit is hier evenzeer dreigend als rustgevend.

De eigennuttige logica in het omgaan met en het 'uitputten' van het materiaal, de strategische plaatsing van elk onderdeel binnen het geheel maakt dat de beelden tot zowel leesbaar logische, als intuïtief aanvoelbare constructies kunnen worden bekeken. Niet altijd vooropgezet

leidt dit soms naar suggestieve sculpturale constructies waarbij het erkennen van gelaagdheid en het verlenen van betekenis persoonlijk blijft.

Since 1980, Paul Gees has been researching the relationship between nature and culture in his work. More specifically, this research is linked to the architecture. Architecture is understood as the far-reaching transformation and interpretation of nature. The pursuit of essence and self-evidence, honesty and readability, clarity and simplicity form a preconceived approach.

With minimal but purposeful interventions and constructions, sense of organization and nuance, he tries to play that domain where feeling and intellect touch and balance. Both the structural aspects of space in general and those of the concrete space in particular become reasons or challenges to installation or the design of autonomous sculptures.

Through simple but intrinsic interventions on various materials, these are energetically charged, for example. This energy can be understood as the transmission of the almost inexhaustible force of nature on matter. More specifically, the materials of the sculpture are

transformed within the work from their structural and physical qualities. Steel has a constructive and spatial meaning, wood forms a natural and dynamic component, stone represents both weight and the content unpredictable.

From the confrontation between and the operations on these essentially traditional materials of wood, stone, steel and lead, tense contradictions arise that seem to cancel one another out of precarious equilibrium.

This tension is real and handles thematically dealing with gravity as the basis for the construction and expression of the sculpture.

The tectonic activity here is as threatening as it is soothing. The idiosyncratic logic in dealing with and 'exhausting' the material, the strategic placement of each component within the whole, makes it possible to view the images in both readable logical and intuitively accessible constructions.

Not always preconceived this sometimes leads to suggestive sculptural constructions in which the recognition of stratification and the giving of meaning remains personal.